

CHVÁLA KRÁSY

Zase byl mrtvý.

Erik si nahlas povzdechl a rozčileně si mnul ucho, když si představil beznaděj v mámině hlavě, až se to dozví. Ve snaze najít způsob, jak se postavit Ústředí, riskoval jako nikdy předtím. V zájmu chystané pomsty a pro informace, které potřeboval, byl klidně ochoten umřít. Jenže maminka tohle nechápala. Ta doufala v jedinou věc, totiž že uspěje v každoročním absolventském turnaji, a vyhne se tak přemístění. Z takového pohledu každá smrt znamenala katastrofu, protože s ní mizely v nenávratnu všechny peníze a výstroj, které Erikova postava nashromáždila. Když si nedá pozor, vstoupí do turnaje téměř nahý a stane se snadnou obětí každého desetiletého dítěte, kterému se podařilo získat nějakou zrezivělou dýku.

Právě když se chystal odpojit od Epicu, blesklo mu hlavou, že by si měl alespoň vytvořit novou postavu. Tak se ještě chvíli nebude muset s tou špatnou zprávou svěřit rodičům.

pohlaví: žena

Erik se rozhodl skoro bezmyšlenkovitě, až ho to samotného překvapilo. To bylo poprvé, co se rozhodl být žena. Většinou si lidé vybírali pohlaví podle skutečnosti. Obyčejně se snažili, aby se jim jejich postava co nejvíce podobala. Možná na tom mělo podíl i to, že mnoho manželů se často poprvé setkalo ve hře. V každém případě měl z toho náhlého popudu radost. Možná bude mít jako žena větší štěstí.

Prolétl ohromnou databází žen a vybral si postavu. Rozhodl se pro menší, trochu pihovatou rusovlásku se světlou pletí a zelenýma očima. A pak zvrhle vyplýval všechny počáteční body na krásu.

Váží hráči, a takových byl celý svět plný, na krásu nepromrhali nikdy ani jediný bod, který mohli proměnit za mnohem praktičtější vlastnosti nebo za ně získat bojové schopnosti, obratnost, magické předměty a kouzla. Proto také populaci hráčů Epi-cu tvořili výhradně nudní, šedí humanoidé.

Čekal, že pro jeho kamarády to bude šok. A on jim pak ani kloudně nesvede vysvětlit, proč se tak rozhodl. Neexistoval totiž žádný rozumný důvod, aby kvůli kráse zahodil všechny ostatní praktické výhody. Snad jim mohl říct, že si půvabnou ženskou postavu vytvořil jen tak z rozmaru, protože věděl, že si na světě stejně moc dlouho nepobude. To sice byla zčásti pravda, ale Erik zároveň cítil, že jeho nová postava přesně odráží rozpoložení, v jakém se právě nacházel. Chtěl se vzbouřit a vzdorovat zaběhlým zvyklostem hry.

Na každý pád jeho postava představovala úchvatné stvoření. Stála tam jen tak bez brnění, v tunice a v kalhotách, a vypadala mrštně a sebevědomě. Téměř cítil, jak z ní sálá energie.

úsměv

Tak uličnický se na Erika zazubila, až mu srdce poskočilo radostí. Výraz v obličeji byl dokonale živý. Když dal Erik některé ze svých dřívějších postav příkaz usmát se, tak to vyloudilo na jejich šedivé hlavě tvořené mnohoúhelníky leda posunek, který nejvíc ze všeho připomínal pohrdlivý úšklebek. Nahlas se zasmál a rázem se černý mrak z jeho nedávné smrti rozptýlil. Tohle ho bavilo. I když vzhledem k jeho plánu nebylo pravděpodobné, že by přežila déle jak týden, už teď měl své nové já rád. Bude se odlišovat a ostatní se na ní budou vyptávat. Spíš než jako postava hráče vypadala jako jedna z počítačem vytvořených nehráčských postav.

zamávej na rozloučenou

Zamávala mu.

Erik se odpojil, sundal si helmu a rukavice a pak vstal a pořádně se protáhl. Znovu si promnul ucho, které měl od sluchátek celé otlačené. Měl je na hlavě čtyři hodiny – čtyři vzácné hodiny, kdy mohl v Epicu dohánět ostatní postavy svých vrstevníků.

Zatímco byl pohroužen ve hře, země se ponořila do tmy. Jeho rodiče a sousedé již budou doma z polí. Nejspíš teď s velkou pečlivostí čistí své železné nástroje, aby je uchránili před rzí, nebo si chystají večeři. Mihotavé světlo na chodbě prozrazovalo, že dole rozdělali oheň. Byl čas kousnout do hořkého jablka. Erik pomalu a tiše scházel dolů po holém dřevěném schodišti.

„Proklatě!“ Zaslechl Erik z kuchyně svoji maminku.

„Co se děje, mami?“ zeptal se Erik, když vešel do místnosti.

„Á, Eriku, já nevěděla, že jsi tady.“ Povzdychla si: „Nefungují kamna, a tak nemáme žádnou teplou vodu.“

Vypadala unaveně, ale pak se její tvář rozjasnila: „Tak co, jak jsi dneska pokročil?“

„No, vlastně pokročil i nepokročil.“ Erika nespokojeně mrzelo, že ji musí zklamat. Přešel ke stolu, posadil se a upřeně se zadíval na slaměné prostírání.

„Co tím myslíš?“

„Umřel jsem, ale díky tomu jsem na něco přišel...“

„To mi ani neříkej, že zase. Eriku, proč se ti jednou nemůže dařit? Absolventský turnaj bude co nevidět a ty nebudeš mít vůbec žádnou šanci.“ Sama se zarazila. Oba věděli, co se chystá říct. Posadila se za stůl a dívala se na Erika. Oči se jí zalily slzami. Erik byl tak nešťastný, že se na ni nemohl dívat, místo toho si zíral na ruce. Naprosto jí rozuměl, ale za svým novým vzdorným přístupem ke hře si pevně stál.

„Eriku, pro tvoje vlastní dobro mě poslechni. Tatínka a mě brzo někam přemístí, ale ty máš pořád možnost svou budoucnost nějak ovlivnit. Já nemůžu pochopit, proč ji pořád zahazuješ.“

Erik na to nic neřekl, protože maminku nechtěl ještě víc rozesmutnit, ale zatím nebyl připraven přijmout, co mu radila.

„Uvidíme, co na to řekne tatínek.“ Freya vstala a otevřela dveře na dvůr. „Haralde, můžeš sem přijít?“ zavolala.

„To už je večere?“ Erikův otec nesl z kůlny plnou náruč dřeva. Usmál se na Erika, ale vzápětí pochopil, jaká tam panuje nálada. „Co se stalo?“

„Erik zase umřel.“

„Za chvíli jsem u vás.“

Zatímco Harald dovnitř nosil polínka, zůstali zticha. Erikovi se úzkostí sevřel žaludek. Pak se tatínek vrátil a ze svetry si setřepával třísky.

„Tak synku, co tě dostalo tentokrát?“ Haraldův hlas zněl neutrálně.

„Zase rudý drak.“ Erikovi se to moc nechtělo přiznat. Takhle to vypadalo, že je hloupý. Těžko se to vysvětlovalo.

„Znovu? A to už je pokolikáté? Potřetí?“ Harald se posadil naproti němu.

„Počtvrté.“

Jeho otec pomalu pokýval hlavou. „A kolikrát ještě, než to vzdáš?“

„To nevím,“ odsekl Erik. „Nevzdám to, dokud si nebudu jistý, že se to nedá provést. Ale mám pro to svoje důvody. Může se to podařit.“

„Jestli máš pravdu, tak proč rudého draka Inry'aata už dávno nezabil někdo jiný?“ Jeho maminka stála u stolu se založenýma rukama.

„Protože pro samé bojování neviděli to, co jsem viděl já.“

„A to je co?“ zeptal se Harald.

Erik zvedl oči od prostírání, které žmoulal v ruce. Rodičovskou přísnost v hlase jeho otce vystřídal upřímný zájem.

„Vzorec, podle kterého drak útočí,“ vysvětloval Erik překotně. „Víš, on neútočí na nejbližšího nepřítele, ale na toho, od koho mu hrozí největší nebezpečí.“

Harald pokýval hlavou. „Inteligentní tvorové se tak většinou chovají.“

„To je sice pravda, jenže on se uprostřed útoku zarazí a obrátí se, když má dojem, že někdo jiný představuje větší hrozbu.“

„Pokračuj.“

„Muselo by se to přesně načasovat a údery by musely být stejné. Kdyby byli na správných místech tři nebo čtyři lidé, tak by ho šlo přinutit znovu a znovu útočit, aniž by ve skutečnosti někomu ublížil.“

Harald přikývl. „Chápu, co říkáš. Ale Epic je na to příliš dobře vymyšlený. U draka by takovou chybu nikdy nenechali. To si jenom zbožně přeješ.“

„Kdybych ti to ukázal, tak bys mi třeba věřil.“

Maminka zlostně bouchla hrnkem o stůl. „Tohle není fér, Eriku. Sám moc dobře víš, že tatínek hrát nemůže.“

„Zase mi to vyčítáš?“ povzdychl si Harald, ale nezněl rozzlobeně. Místo toho se natáhl a poplácal Erika po ruce. „Poslyš. Jsi skvělý hráč. Už od první chvíle, co sis nasadil helmu. Máš bezvadné reflexy a rozumíš všem léčkám a úskokům, které tě ve světě Epicu potkávají. Ale teď jsi tolik pozadu. Podívej se na Bjorna...“

Erik otce přerušil pohrdlivým odfrknutím.

Harald se zakabonil. „Na Bjorna je totiž spoleh. Každá skupina potřebuje někoho, jako je on. Někoho, kdo tvrdě pracuje. Sice hromadí majetek pomalu, ale jistě. A teď má dobrou, silnou postavu. Dost možná, že tu nejlepší z celé školy.“

„V malé, provinční zemědělské škole možná. Ale proti mikelgardským hráčům není nic. A to znamená, že Bjornovou cestou od Ústředí nic nedostaneme. Hele, přemístí nás. Jak tomu můžeme zabránit? Jedině tak, že budeme mířit vysoko.“

„Tak mám dojem, že Erik na to kápnul. Kdy naposled někdo zabil draka?“ Harald vrhl na syna rychlý pohled a znenadání se usmál. Oba moc dobře znali odpověď.

„Před třiceti lety skupina z Mikelgardské univerzity zabila M'nán Sortha, černého draka ze Sněžných hor.“

„A kde jsou teď? Nedivil bych se, kdyby jich většinu zaměstnalo Ústředí,“ odpověděl si Harald sám. Erikovu maminku takový obrat v hovoru rozzuřil a vstala. Brzy začala práskat dvířka od příborníku.

Harald na Erika dlouze upřel modré oči a zdálo se, že ho v duchu odhaduje. Pak zašeptal: „Dobře poslouchej, Eriku. Maminka je nemocná. Nemůže v noci spát.“ Pak dodal nahlas, aby to slyšela také Freya: „Ale teď vážně. Když se každou noc po práci připojíš, pořád to někam můžeš dotáhnout, než začne absolventská soutěž.“

„Můžeme mu dát i víc času během dne,“ dodala Freya a obrátila se ke stolu. „Teď už stejně nemá cenu plnit naše úkoly.“

„To je pravda,“ souhlasil s ní Harald. „Co tomu říkáš, synu? Už žádné umírání, ani žádný drak, platí?“

„Tak dobře.“ Erik se zasmušil při pomyšlení na dlouhé hodiny nudného strádání, které ho čekaly. Bude muset šetřit měďáky, aby si za ně, až jich bude mít dost, mohl opatřit alespoň základní výstroj.

„Slibuješ?“ Freye neunikla neochota v Erikově hlase a zúžily se jí oči.

„Slibuji.“